

P R Æ F A T I O.

Mobilissime **L I S T I**, sunt benè multi, qui dicunt me Oratorem esse ineptum. Et verum dicunt. Nam ut ut anxio desiderio quæram, verba tamen non invenio, quibus describere possim ingentes animi tui dotes. Alii multa dicunt & non præstant, tu multa aut cogitas aut præstas, & pauca dicis. Integer vitæ scelerisque purus, ceu alter

Ulysses, tot Europæ regnis perlustratis, tot totius orbis arcana nosti, & nisi fallor tacitè rides. Ride quoque ad ineptias has Scholasticas. Dicerem quidem quantum Tibi debere velim, pro effectu quo me amplecteris. Sed Orator ineptus sum. Quicquid igitur hominem gratum aut loqui aut sentire fas judicas, id tu ipse pro magnitudine ingenii tui concipe, ori meo præscribe, & humeris his impone, quantum ferre possunt.

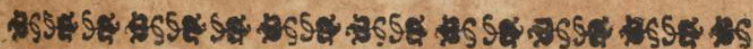
Celeberrime **B O X H O R N I**, ut te debito modo laudem, non aliam quàm tuam mihi opto eloquentiam. Tu supra ætatem, supra seculum tuum sapias. Romanæ eloquentiæ & sapientiæ laudem tibi soli destinasse videtur, Princeps literatorum Magnus Heinsius. Inter felicissimos numero diem istum, quo Bataviam petii propter Lugdunum, Lugdunum propter Te, Te propter Heinsium. Quamquam sat magnis fœcundi tui ingenii documentis famam tuam æternitati dedicas, attamen conabor propediem, ut etiam me teste sciat respublica literaria, famam tuam meritis minorem esse. Musæ omnes ubera sua tibi admoverunt **C I T O**. Ut igitur omnis earum gloria salva maneat, id unum precor quotidie, ut te Parcæ infestent **S E R O**. Memorem beneficiorum tuorum animum, nolo tibi hîc venditare. Nosti enim ingenium meum candidum potius esse quam loquax. Et jam dum omnia mea tibi debeo. A 2 Tu

Tu quoq; corpore animoq; Magne PENSIN, breviter à me alloquendus es. Præter alia naturæ & fortunæ privilegia, quibus cœlû te dotavit, à primis Academicæ nostræ cōversationis annis, veneratus sum singularem tuam vernaculam & minimè coactam Suedam. Qui arcem aliquam basilicam præterit, protinus cogitat, ibi non habitare rusticû. Ita ego credo naturam ipsam, heroicâ tuâ corporis staturâ indicare voluisse, quantis te animi divitiis nobilitaverit. Potuisset tibi hæc Hassia nostra satis nobilem assignare vitæ stationem, nisi fatis sua quædam libertas aut quasi necessitas esset. Interrim neminem credo Marpurgi vivere, cui non æquè grata sit felicitas tua ac sua propria. Det tibi Deus, ætatē, quâ mereris, servet animum, quem dedit, augeatq; fortunam, quâ te cumulare exorsus est. Ita voveo cum Græcis & Barbaris, sapientibus & insipientibus, qui Marpurgi vivunt.

Clarissime DIETERICE, Patrum nostrorum memoria, cum Hassiam ignorantia satietas caperet, magno juventutis emolumento, eloquentiæ studia in scholis fervere voluit, optimus parens tuus, cujus fama & scripta pari passu ambulant per Europam. Eum intueatur juvenus & discat, quid possit vernaculæ facundiæ majestas in pectore sinceri & orthodoxi Theologi. Et nuper parentationem vidi, quam Sororii mei parenti, Dn. D. Gregorio Horstio, Ulmæ recitâsti, in qua testaris, Te paternam eloquentiam strenuè æmulari. Tarda & nostris nepotibus nota sit illa dies, quæ idem officium aut tibi aut magno parenti præstet. Cæterùm cum & sanguinis jure & affectuum similitudine jam pridem impulsus fuerim ad te amandum, volui aliquem constantis amoris in Te mei erigere cippum publicum. Dum vero per aliorum negotiorum varietatem, graviora monumenta literaria absolvere non potui, ineptias has offerre Tibi volui, ut materiam ridendi præberem, donec alia sequentur, quæ fortasse alios excitabunt affectus.

Tandem patroni & amici optimi, suscipire has meas ineptias fronte serenâ. Nostis, me pectoris esse boni & linguæ liberæ, nec multum curare eos, qui Curios simulant & Bacchanalia vivunt. Jupiter apud Homerum non semper de bellis Græcorum deliberat, sed

sed interdum cum Junone ludit, interdum conviviiis Æthiopum ad-
 est, interdum loripedem suum aspicit & ridet effusissimè. Nauta
 non semper injuriis Neptuni exercentur, sed interdum reduces in
 patriam in littore maris sedent suum: que *Wilhelmus de Nassavven*, vel
 de puellâ *Vesaliensi* altissimâ voce canunt. Quotusquisq; mihi vitio
 verter, si & ego seria studia hujuscemodi joci nonnunquam distin-
 guo? Nemo hic in jus me vocet. Nullius famam contamino, ita
 me bona fama amet. Vitia tantum Oratorum tango, non secus ac
 boni concionatores solent, qui dum aliena vitia numerant, sua
 quoque includunt. Quod si autem animalibus quibusdam alpha-
 betariis, styli satyrici naturam non intelligentibus, placuerit vene-
 num è flore sugere, tum ea bonis avibus ablegabo non ad fustitu-
 dinas ferricrepinas intulas, sed ad te, seculo tuo major B O X H O R-
 N I. Legant Orationem tuam septimam, quam Lugduni recitabas,
 de satyrica veterum sapientia, ubi invenient accommodum strumæ
 suæ dibaphum. Vivimus o B O X H O R N I sub sceptro Apollinis, in
 regno libertatis, ubi personis parcere & de vitiis dicere fas justumq;
 est & omnibus seculis fuit & erit. Satyra neminem offendit, nisi
 quici argumentum præbet. Valete. Dabam Marpurgi Cattorum,
 xvi. Jul. clo clo xxxiix.

P R O G R A M M A.

JOHAN. BALTHAS. SCHUPPIUS.

Eloquent. & Historiar. Professor
 Ordinarius.

OMNIBVS BONÆ MENTIS STUDIOSIS,
 IN ACADEMIA MARPVRGENSI

S. P. P.

*R*atio est, quæ homines distinguit à bestiis. Cultus rationis,
 sapientes facit. At cultus Orationis, inter ipsos sapientes
 discrimen facit. Olim Musarum sorores Orationis Domi-